

SPANKBOY: Moje první lekce

Jak jsem si začal postupně uvědomovat vyhraněnost své sexuální orientace, stále více jsem nabýval přesvědčení, že výprask naholou patří k mým nejlepším masturbačním představám. Nežřídka jsem si představoval, jak dostávám od nějakého muže výprask rákoskou, jak přitom brečím a prosím o slitování. Jenomže sebrat odvalu a takovou lekci skutečně podstoupit mi trvalo dost dlouho. Přece jen jsem nevěděl, jak takový pořádný výprask ve skutečnosti bolí a zda bude realita aspoň stejně příjemná, jako moje představy. Zkusil jsem to nejdříve párkrát sám na sobě a většinou to dost bolelo.

Listoval jsem inzeráty časopisů s touto tematikou a masturboval. Už jsem věděl, že určitě na nějaký odepíšu, jen jsem nevěděl, pro který se rozhodnout. Nakonec jsem jich odpověděl několik. Pak jsem čekal asi měsíc na odpovědi - už jsem myslel, že to nevydržím, jak strašně jsem se těšil. Když jsem pak ve schránce objevil první dopis, vzrušením jsem se rozklepal. Nikdy předtím jsem nedostal takovou poštu.

Už podle obálky se dalo tušit, že jde o muže skutečně dominantního - adresa byla napsaná skoro přes celou obálku. Ještě třesoucíma rukama jsem dopis otevřel. Jeho obsah byl dost strohý, ale vzrušil mě ještě víc, než jsem dosud byl:

*Nazdar neposlušný mladíku,
jsem čtyřicetiletý dominantní muž - vychovatel, který má zkušenosti s výchovou a trestáním neposlušných chlapců. Mám vlastní prostory, pomůcky (originální anglické rákosky), zkušenosti. Po přečtení tohoto dopisu okamžitě zavolej, kdy můžeš uskutečnit první návštěvu a podrobit se první výchovné lekci.
Tvůj vychovatel*

Zdeněk

Na dopise byla dvě razítka s telefonem a adresou, což trochu budilo dojem úředního dopisu - zkrátka jako z polepšovny!

Po té, co jsem se dostatečně uklidnil, abych byl vůbec schopen telefonovat, jsem vytočil číslo. Ozval se ale záznamník. Namluvil jsem tedy vzkaz (něco jako "zájem o spolupráci", abych případně dotyčnému nezpůsobil problémy) a čekal. Tedy měl jsem v plánu čekat, jenomže telefon zazvonil téměř okamžitě.

"Ty jsi volal?!", ptal se mě na druhém konci přísný mužský hlas.

"A - ano, ...", koktal jsem ze sebe. Už jsem nebyl zdaleka tak klidný jako před chvílí a zmocňovala se mě nová vlna nervozity.

"Kolik ti je?!"

"D - dvacet."

"Hmmm....". Neznělo to jako "tak to se moc těším", ale spíš jako "ještě mladej fracek".

"Tak si vem tužku a papír."

Napsal jsem si podrobně kdy a kam se mám dostavit. Jediné, co na tom všem bylo dost špatné, byl termín. Měl totiž čas až za týden. Byl to snad nejdelší týden v mém životě. Honil jsem si ho snad každé dvě hodiny, v noci jsem se budil a nebyl jsem schopen se soustředit vůbec na nic.

Konečně nastal den D. Den, kdy se konečně stane skutkem to, o čem už tak dlouho sním. Byl jsem přesně v uvedenou hodinu na požadovaném místě a čekal. Přišel muž, na čtyřicet skutečně vypadal, ale byl štíhlý a kultivovaný.

"David?!", zeptal se.

"Jo."

"Říká se Ano, pane!"

"Ano, pane", špitl jsem.

Vedl mě k sobě domů a celou cestu si mě prohlížel. Evidentně jsem se mu líbil. Došli jsme do jeho bytu. Zamkl na dva západy a pozval mě dál.

"Dáš si kafe?", zeptal se, ale bylo vidět, že se ptá spíš ze zdvořilosti, že určitě nemá v úmyslu semnou pít kafe a povídat si o počasí a že by mě nejradši seřezal hned v předsíni.

Kafe jsem si dal a on se mě ptal, jak jsem zkušeněj, jestli mám nějaký představy, atd. Moc to ze mě nelezlo, zkušenosti jsem žádné neměl a že jsem tu kvůli výprasku věděl. Takže co ještě dál popisovat.

"Už jsi viděl nějaký fotky, nebo film na tohle téma?" ptal se a já byl skutečně na takový materiál moc zvědavý.

Ukázal mi několik fotek - byl to snad vyfocený celý film. Na první fotce byl kluk pevně přivázaný k lavici s nohama roztaženými a s vyšpuleným zadkem. Napadlo mě, jak ho mohli takhle přivázat, ale to jsem ještě netušil, že za chvíli budu takhle přivázán já.

Na dalších fotkách měl zadek zbitý nejdříve dočervena, ale postupně byly vidět i dost velká jelita od rákosky, kterých na každé další fotce přibývalo, až na té poslední měl zadek i záda zbité do krve. Zmocnilo se mě vzrušení a strach zároveň. Bylo mi jasné, že jestli takhle dostanu, tak to asi nepřežiju.

On mě však z mých úvah vytrhl a řekl mi, abych se šel převléknout. Odešel jsem do ložnice, kde se na posteli válely připravené svršky. Svlékl jsem se úplně donaha a prohlížel si je. Nejdříve jsem si oblékl sportovní slipy, které měly vzadu jen takový proužek, který se zařezával do zadku, takže zakrývaly akorát penis a varlata, ale zadeček z nich koukal. Pak jsem si na sebe vzal kraťasy, které byly z dosti elastického materiálu a obepínaly mě, takže bylo vidět, jak jsem vzrušený. Abych nezůstal "nahore bez", oblékl jsem si tričko bez rukávů - asi spartakiádní. Bylo také dost těsné. Nakonec jsem si vzal bílé, vlněné podkolenky. Prohlédl jsem se v zrcadle. Vypadalo to fakt perfektně. Byl jsem připraven předstoupit před svého vychovatele.

Ten si mě prohlédl od hlavy k patě a na ruce mi nasadil želízka. Pak mi vynadal za to, že jsem nedbale ustrojen - podkolenky byly o něco větší a nedaly se dost dobře obléct tak, aby na nich nebyly faldy. Snažil jsem se je narovnat a on mě plácal přes zadek a stehna. Teprve potom jsme začali s výchovou.

Nejdříve jsem musel udělat dvacet kliků a můj vychovatel dbal na to, aby byly poctivé. Úkol jsem splnil dobře, i když jsem měl původně v úmyslu to trochu flákat, abych ho vyprovokoval, ale nakonec zvítězil strach - věděl jsem, že potřebuje nějakou záminku, aby mě mohl potrestat.

Pak jsem musel ruce, spoutané želízky, předpažit a on mi na ně položil několik knížek. Musel jsem dělat dřepy. Když viděl, že to zvládám, přinesl ještě další, pěkně tlustou, knihu a položil ji na ty ostatní. Cítil jsem, že už mi docházejí síly a že už dlouho nevydržím, ale bojoval jsem statečně až do konce. Knížky spadly na zem a já dostal vynadáno za to, že jsem nesplnil úkol.

"Víš, co tě teď čeká?", zeptal se měkce. Mlčel jsem nevěděl jsem co říct, i když mi bylo jasné, co bude následovat.

Odvedl mě zpátky do ložnice, kde mě za ruce přivázal k ribstolím. Ve svazování se skutečně vyznal. Mezi mě a ribstol vložil dřevěnou desku, takže jsem byl přivázán tak, že jsem musel stát skoro na špičkách a navíc jsem byl tak divně zkroucený, bylo to strašně nepohodlné. Nakonec on se mě sám zeptal, jestli je to pohodlné a měl radost, když jsem řekl, že ne.

Nejdříve mě osáhal přes obleček po celém těle, pak mi vyhrnul tričko a nahmatl prsní bradavky. Nejdřív je jen jemně třel, pak je vzal do prstů, zkroutil je a stíkl tak silně, až jsem sykl bolestí.

Pak odešel a vrátil se s rákoskou. Nikdy předtím jsem ji neviděl a představoval jsem si ji trochu jinak, než ve skutečnosti vypadala. Položil ji na postel a stáhl mi kraťasy.

"Máš hezky hladkou prdelku, tak je k trestání jako stvořená", pronesl uznale. "Za to, že jsi nesplnil úkol dostaneš pět ran naholou. Budeš si je počítat a za každou poděkuješ!".

Stačil jsem jen zaregistrovat, jak bere rákosku do ruky a pak už hvízdla vzduchem první rána a s velmi štíplavou bolestí dopadla na můj zadek. Rozhodně mě nešetřil už od samého začátku a mně se jen zatmělo před očima a trhl jsem sebou tak silně, až jsem cítil, jak se mi želízka zatínají do zápěstí. Do očí se mi draly slzy.

"Jedna, děkuju.", vypravil jsem ze sebe po chvíli.

"Říká se děkuju pane!", opravil mě můj vychovatel.

"Děkuju p..." už jsem to nedořekl, protože vzduchem zasvištěla další rána a s bolestí stejně palčivou jako ta první dopadla na můj zadek.

"Dvě, děkuji pane", pronesl jsem skrz slzy, které mi již stékaly po tváři, ale to mého vychovatele neodradilo od toho, aby mi zbylé tři rány udělil se stejnou (ne-li větší) intenzitou.

Pak mě odvázal od ribstolů a odvedl mě zpátky do pokoje, kde již čekala trestná lavice. Musel jsem si na ni stoupnout, kalhoty i slipy u kolen, a stát na hanbě. Vychovatel mě pozoroval a

kochal se pěti tenkými, ale výraznými jelity na mém zadku.

"Myslíš, že už jsi dostatečně vychovaný?", položil mi řečnickou otázku.

"Ano, pane", pravil jsem, ale bylo mi jasné že tak snadno z toho nevyvážnu.

"Myslíš, že už ses dostatečně napravil a že už nebudeš dělat ty věci, kvůli kterým jsi tady?"

"Ano, pane."

"Omyl. Ještě jsme zdaleka neskončili. Ale abys neřekl, že jsem na tebe při první lekci nepřiměřeně přísný, dám ti možnost volby. Buď to dostaneš teď hned pětadvacet na holou - stejných, jako byly ty předchozí. Nebo budeš dvacet minut klečet a pak můžeš jít domů. Ale pozor, jestli si to zkrátíš třeba jen o minutu, dostaneš padesát ran rákoskou na holou plus jednu ránu za každou minutu, o kterou sis to zkrátíš."

Představa, že bych měl dostat pětadvacet rákoskou ve mně budila hrůzu, těch pět mi úplně stačilo. Dvacet minut klečení nic není, to by zvládlo i malé dítě.

"Tak?"

"Budu tedy klečet, pane".

"Dobře, jak chceš, ať je tedy po tvém".

Odešel do koupelny a vrátil se s dvěma krabičkami na mýdlo. Řekl mi abych slezl a položil je přede mnou na lavici. Pochopil jsem, že budu muset klečet na nich a zhrozil jsem se, když jsem viděl, jaké mají vylišované "bodliny" - takové výčnělky, aby mýdlo po nich neklouzalo.

"Tak prosím, mladý muži", řekl sladce.

Klekl jsem si na ně a okamžitě jsem cítil, jak se mi zarývají do kůže. A aby to nebylo málo, tak jsem dostal ještě pár knížek na předpažené ruce. Byl jsem v koncích. Nebylo to vůbec příjemné a ani jsem si netroufal hádat, jak dlouho to asi můžu vydržet. Představa padesáti ran rákoskou byla stejně děsivá jako představa dvaceti minut klečení.

Uběhla minuta, možná dvě a pro mě byla najednou každá vteřina utrpením. Věděl jsem že to dvacet minut určitě nevydržím, takže těch padesát rákoskou už mám jistých. A proti jedné minutě takového klečení není jedna rána rákoskou vůbec nic. I když - po padesáti předchozích...?

Snažil jsem se to vydržet co nejdéle. Ještě deset vteřin, ještě aspoň pět, ještě vteřinu... Nevydržel jsem. Pustil jsem knížky na zem a slezl z krabiček.

"Copak? Nevím o tom, že bych ti dovolil přestat. Uběhly teprve čtyři minuty", pronesl přísně vychovatel.

"Já vím, pane, ale..."

"Víš, co tě teď čeká?"

"Ano, pane", odpověděl jsem provinile a hleděl jsem do země.

"A co?"

"Výprask, pane."

"A jaký výprask?", ptal se pobaveně.

"Na holou, pane."

"A kolik ran dostaneš?"

"Padesát, pane", odpověděl jsem a při vyřčení toho čísla mě zamrazilo.

"Ale copak, chlapeček neumí počítat? Padesát plus jednu za každou minutu, kterou jsi měl klečat a neklečel. Takže to máme dohromady kolik?"

"Šedesát šest, pane." Pokoušely se o mě mrákoty.

"Takže hezky celé znovu a pěkně poprosíš o výprask!"

"Prosím o šedesát šest ran rákoskou na holou", poprosil jsem.

"A mám dbát na tvoje nářky a prosby?", zeptal se. Nevěděl jsem, co na to říct. Snažil jsem se vytušit, co chce slyšet.

"Ne, pane", odpověděl jsem.

"A má být výprask pořádný?"

"Ano, pane". Věděl jsem, že říct cokoliv jiného by znamenalo dát mu příležitost, aby trest ještě zvýšil.

"Takže hezky celé znovu", přikázal mi.

"Prosím o pořádných šedesát šest ran rákoskou na holou bez ohledu na mé nářky a prosby". Cítil jsem, jak se mi podlamují kolena.

Musel jsem si svlíknout kraťasy i slipy, stoupnout si před lavici a vychovatel mi přivázal na nohy trubku z umělé hmoty, takže jsem měl nohy stále rozkročené. Pak mi uvázal na krk kožený obojek. Ne proto, že by mě snad chtěl vodit jako psa, ale bylo to důležité pro moje další znehybnění na lavici.

Poručil mi, abych si svlékl triko, takže jsem měl na sobě akorát ty bílé vlněné podkolenky, jinak jsem zůstal úplně nahý. Pak jsem si musel lehnout na lavici. Jenomže nohy jsem měl svázané k té trubce, takže jsem na lavici ležel s pokrčenýma nohama a hrany lavice se mi zařezávaly do stehů. Můj zadek byl vystrčený napospas, stejně jako zadek kluka na té fotce. Trup jsem měl přivázaný k lavici řemenem a ruce v poutech také přivázané, takže jsem byl dokonale znehybněn a už jsem jen čekal na výprask.

Vychovatel přinesl kroupičko s vodou a rákosku. Ačkoliv jsem věděl, že dostanu pořádně a měl

jsem z toho strach, byl jsem celou dobu vzrušený. Postříkal mi zadek studenou vodou - zřejmě proto, aby se ochladil a víc to bolelo. Vzal do ruky rákosku a já zatnul zuby a čekal první ránu. Ozval se, mně už známý, hvizd a rákoska dopadla na mou pravou půlku. Mocně jsem sebou trhl, ale už mi to nepřipadalo tak strašné, jako poprvé, zřejmě proto, že tentokrát jsem to čekal horší, než to ve skutečnosti bylo.

"Jedna, děkuji pane".

"Dvě, děkuji pane".

Mezi jednotlivými ránami byl asi tak 15 - 30 vteřinový odstup, takže jsem nedostal další ránu, dokud neodezněla bolest té předchozí. Zpočátku jsem výprask snášel vcelku dobře, ale postupně se mi stával čím dál nesnesitelnějším, protože už mi docházely síly to vydržet. Navíc mi vychovatel asi tak po každé páté ráně postříkal zadek vodou z kropítka, takže jsem si musel každou ránu prožít, jako by byla první.

Kolem dvacáté rány už jsem brečel a prosil, aby už přestal, ale byl neoblomný, naopak mi pohrozil, že jestli nebudu okamžitě zticha, tak dostanu dvakrát tolik. Musel jsem tedy skutečně vydržet celých šestašedesát. Pak mě konečně odvázal a já zbitý, zpocený a uřvaný jsem se mohl jít osprchovat.

Doklopýtal jsem do koupelny, sundal si vlněné podkolenky - poslední část mého oděvu - a zjišťoval rozsah stop na svém těle. Zadek jsem měl zbitý do temně ruda, místy podlitiny a hlavně samé jelito. Kolena otačená od klečení "na hrachu" a na zápěstí červené otlaky od pout. Vychovatel se zájmem pozoroval mou očistu a bylo vidět, že je spokojen. Já se domyl, oblékl a tiše se vytratil.

Nastoupil jsem do vlaku a opatrně si sedl. Zdálo se mi, že na něčem sedím. To něco mě bolelo, takže to muselo být součástí mého zadku - ano, byla to jelita. Přetáhl jsem si manžety mikiny přes zápěstí, aby nebyly vidět otlaky od pout. Věděl jsem že, aspoň na nějaký čas, jsem z podobných "dobrodružství" vyléčen.